

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 306

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 25 aprilie 2014

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 62 din 11 februarie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 72/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare	2-4	2.194. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul culturii, pentru acreditarea Muzeului Național al Carpaților Răsăriteni	10
Decizia nr. 68 din 11 februarie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 150 alin. 1 și ale art. 237 alin. 4 din Codul de procedură penală din 1968.....	4-6	2.195. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul culturii, pentru acreditarea Complexului Muzeal Național „Moldova”....	11
Decizia nr. 69 din 11 februarie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative.....	7-8	2.196. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul culturii, pentru acreditarea Muzeului de Artă Cluj-Napoca	11
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
494/179. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, și al ministrului fondurilor europene privind modificarea Ordinului ministrului administrației și internelor și al ministrului afacerilor europene nr. 185/744/2012 pentru aprobarea versiunii a V-a a Documentului-cadru de implementare a Programului operațional „Dezvoltarea capacității administrative 2007—2013”	9	2.197. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul culturii, pentru acreditarea Muzeului Național Bran	12
2.193. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul culturii, pentru acreditarea Muzeului Național al Satului „Dimitrie Gusti”	10	2.198. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul culturii, pentru acreditarea Muzeului „Sfântul Nicodim”	12
ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ			
		2.199. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul culturii, privind clasarea în Lista monumentelor istorice, categoria sit, grupa valorică A, a sitului arheologic „Mănăstirea Bizere” — punct Fântâna Turcului din extravilanul comunei Frumușeni, județul Arad.....	13
		2.200. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul culturii, privind clasarea în Lista monumentelor istorice, categoria monument, grupa valorică B, a „Palatului Poștelor” din municipiul Sibiu, Str. Mitropoliei nr. 14, județul Sibiu.....	13-14
		ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
		7. — Normă pentru modificarea și completarea Normei nr. 11/2007 privind auditorul financiar pentru fondurile de pensii administrate privat și administratorii acestora.....	14-15
		8. — Normă pentru modificarea și completarea Normei nr. 8/2006 privind auditorul financiar pentru fondurile de pensii facultative	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 62**

din 11 februarie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 72/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina-Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 72/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, excepție ridicată de Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor în Dosarul nr. 10.608/94/2012 al Judecătoriai Buftea și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 422D/2013.

La apelul nominal răspunde partea Academia de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”, prin avocat, cu delegație la dosar. Lipsesc celelalte părți.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul părții prezente susține respingerea excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că invocarea dispozițiilor art. 16 din Constituție nu este incidentă în cauză, deoarece principiul constituțional al egalității în drepturi vizează egalitatea cetățenilor. Or, în cauză, Academia de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” este un for național de utilitate publică, coordonator al activității de cercetare științifică în domeniile agriculturii, silviculturii, acvaculturii, medicinei veterinare, industriei alimentare, dezvoltării rurale și protecției mediului, acesta fiind și motivul pentru care legiuitorul a optat pentru soluția legislativă criticată în prezenta cauză, cu atât mai mult cu cât asigurarea terenurilor indispensabile cercetării are în vedere protejarea unui interes general.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că soluția legislativă criticată reprezintă o opțiune a legiuitorului, care are în vedere stimularea activității de cercetare în acest domeniu.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 mai 2013, pronunțată în Dosarul nr. 10.608/94/2012, **Judecătoria Buftea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

prevederilor art. II din Legea nr. 72/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, excepție ridicată de Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva soluției de respingere a cererii de reconstituire a dreptului de proprietate asupra unei suprafețe de teren, cerere formulată de Academia de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” în temeiul art. II din Legea nr. 72/2011.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că prevederile legale criticate, în temeiul cărora Academia de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” poate revendica anumite suprafețe de teren de la comisiile de aplicare a legilor fondului funciar în termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a Legii nr. 72/2011, reprezintă o repunere în termen acordată prin lege specială, prin care se poate constitui/reconstitui dreptul de proprietate, aspect care, în opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, constituie o discriminare față de foștii proprietari cărora li se aplică termenele prevăzute de legile fondului funciar, care sunt termene de decădere, în privința cărora nu este posibilă repunerea în termen.

Judecătoria Buftea își exprimă opinia asupra excepției de neconstituționalitate, arătând că textul de lege criticat este conform cu dispoziția constituțională invocată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că prevederea legală criticată reglementează categoriile de terenuri care rămân sau trec în proprietatea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”, prin intrarea în vigoare a Legii nr. 72/2011, precum și modalitățile de revendicare și termenul în care terenurile respective pot fi revendicate. Se arată că raportarea criticii de neconstituționalitate la dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție este neîntemeiată, deoarece, în acord cu jurisprudența Curții Constituționale în materie, violarea principiului constituțional al egalității și nediscriminării există atunci când se aplică un tratament diferențiat unor situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite, fără să existe o motivare obiectivă sau rezonabilă.

De asemenea, Guvernul, în punctul de vedere exprimat, arată că aspectele invocate de către autoarea excepției de neconstituționalitate reprezintă probleme de aplicare a legii, de competența instanței de judecată investite cu soluționarea cauzei.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 1 din Legea nr. 72/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 399 din 7 iunie 2011, potrivit căroră: *„Suprafețele de teren care au aparținut Institutului Național Zootehnic în baza Legii nr. 1/1926 privind creșterea, îmbunătățirea și apărarea sănătății animalelor, publicată în Monitorul Oficial nr. 3/1926 și Regulamentului pentru organizarea și funcționarea Institutului Național Zootehnic, aprobat prin Înaltul Decret Regal nr. 984/1931, publicat în Monitorul Oficial nr. 90/1931, precum și suprafețele exploatare de stațiunile experimentale și trecute în patrimoniul Institutului de Cercetări Zootehnice în baza art. 16 din Legea nr. 176/1947 privind reorganizarea Institutului de cercetări zootehnice al României, publicată în Monitorul Oficial nr. 127/1947, rămân sau trec, după caz, în proprietatea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură «Gheorghe Ionescu-Șișești» și vor fi revendicate la comisiile de aplicare a legilor fondului funciar, în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi.”*

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în fața legii și a autorităților publice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Prevederile art. II din Legea nr. 72/2011, textul de lege criticat în prezenta cauză, reglementează categoriile de terenuri care rămân sau trec în proprietatea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” (denumită, în continuare, ASAS), modalitatea și termenul de revendicare.

Critica de neconstituționalitate vizează încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, autoarea excepției invocând, în esență, o deosebire de regim juridic al cererilor de constituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor, în baza legilor fondului funciar, în funcție de persoana îndreptățită la restituire, respectiv, pe de o parte, persoanele fizice, căroră li se aplică termenele de formulare a cererii de constituire prevăzute de legile fondului funciar, care sunt termene de decădere și în privința căroră nu este posibilă repunerea în termen, și, pe de altă parte, ASAS, în privința căreia, în opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, legiuitorul a instituit, prin textul de lege criticat, o repunere în termen în privința dreptului de a solicita constituirea/reconstituirea dreptului de proprietate.

Referitor la aceste susțineri, Curtea reține că, potrivit reglementării legale cu caracter constatator cuprinse în art. 3 alin. (2) din Legea nr. 45/2009 privind organizarea și

funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 30 martie 2009, cu modificările și completările ulterioare, ASAS este continuatoarea și unicul succesor în drepturi al Institutului de Cercetări Agronomice al României, al Institutului Național Zootehnic, al Academiei de Agricultură a României și al Institutului Central de Cercetări Agricole, reorganizate în structura actuală a ASAS.

În ceea ce privește retrocedarea terenurilor agricole care aparțineau, cu titlu de proprietate, unităților de cercetare, în anul 1945, dreptul de a solicita reconstituirea dreptului de proprietate a fost recunoscut prin art. I pct. 14 din titlul VI cuprins în Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, cu modificările și completările ulterioare, care a modificat art. 9 alin. (3) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 12 ianuarie 2000, iar terenurile cu destinație agricolă retrocedate ASAS, conform prevederilor Legii nr. 247/2005, cu modificările și completările ulterioare, au fost atribuite comasat, de către comisiile județene de aplicare a legilor fondului funciar, în temeiul art. 6 alin. (3) din Legea nr. 45/2009, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, analizând aceste prevederi legale, Curtea reține că dreptul ASAS de a solicita reconstituirea dreptului de proprietate, în temeiul legilor fondului funciar, viza terenurile cu destinație agricolă, deținute cu titlu de proprietate, în anul 1945, de către unități de cercetare-dezvoltare în domeniul agricol, iar prin textul de lege criticat legiuitorul a prevăzut retrocedarea altor suprafețe de teren, respectiv cele care au aparținut Institutului Național Zootehnic, reorganizat în structura actuală a ASAS, precum și a celor trecute în patrimoniul Institutului de Cercetări Zootehnice în baza Legii nr. 176/1947 privind reorganizarea Institutului de cercetări zootehnice al României.

În aceste condiții, instituirea, prin textul de lege criticat, a dreptului de a solicita anumite suprafețe de teren, determinate prin lege, altele decât cele cu destinație agricolă, deținute de unitățile de cercetare-dezvoltare în domeniul agricol, în anul 1945, nu echivalează cu o repunere în termenul de exercitare a dreptului la reconstituirea dreptului de proprietate, prevăzut de Legea nr. 247/2005, cu modificările și completările ulterioare, dat fiind faptul că obiectul de reglementare al prevederilor legale incidente este diferit, textul de lege criticat fiind o materializare firească a prevederilor art. 3 alin. (2) din Legea nr. 45/2009, cu modificările și completările ulterioare, în privința categoriilor de terenuri ce pot fi revendicate în temeiul unor acte normative distincte, și anume Legea nr. 247/2005, cu modificările și completările ulterioare, respectiv Legea nr. 71/2011.

Prin urmare, critica de neconstituționalitate ce vizează o pretinsă discriminare între persoanele îndreptățite la restituirea terenurilor în temeiul legilor funciare, pe de o parte, și ASAS, în calitate de continuatoare a unităților de cercetare-dezvoltare în domeniul agricol, pe de altă parte, este lipsită de obiect, dat fiind faptul că ipotezele juridice sunt diferite, reglementarea consecințelor rezultate din recunoașterea calității de succesor, în temeiul textului de lege criticat, fiind diferită de cea reglementată prin legea fondului funciar.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor în Dosarul nr. 10.608/94/2012 al Judecătorei Buftea și constată că dispozițiile art. II din Legea nr. 72/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare sunt constituționale în raport de criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Buftea și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 februarie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina-Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 68

din 11 februarie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 150 alin. 1 și ale art. 237 alin. 4 din Codul de procedură penală din 1968

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 150 alin. 1 și ale art. 237 alin. 4 din Codul de procedură penală din 1968, excepție ridicată de Zoltan Boer în Dosarul nr. 4.418/102/2013 al Tribunalului Mureș — Secția penală și care formează obiectul Dosarului nr. 526D/2013 al Curții Constituționale.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Arată că soluția legislativă criticată nu se mai regăsește în Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea penală nr. 110 din 7 august 2013, pronunțată în Dosarul nr. 4.418/102/2013, **Tribunalul Mureș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a prevederilor art. 150 alin. 1 și ale art. 237 alin. 4 din Codul de procedură penală din 1968.

Excepția a fost ridicată de Zoltan Boer într-o cauză având ca obiect o cerere de revocare a măsurii arestării preventive.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece, pe de-o parte, este permisă continuarea urmăririi penale fără a-l asculta pe inculpat în situația în care acesta nu locuiește în țară, iar, pe de altă parte, este permisă arestarea preventivă a inculpatului fără a fi ascultat în prealabil, în situația în care acesta se află în străinătate, indiferent dacă a fost sau nu chemat în vederea ascultării în fața organului de urmărire penală sau a judecătorului.

Condiționarea ascultării inculpatului, după punerea în mișcare a acțiunii penale, cu ocazia formulării referatului cu propunerea de arestare preventivă sau la judecarea cererii de arestare preventivă, de împrejurarea de fapt a locuirii în țară, indiferent dacă inculpatul a fost sau nu citat în vederea ascultării, aduce atingere dreptului la apărare. De asemenea, prevederile de lege criticate creează o discriminare între persoanele care locuiesc în țară și cele care locuiesc în străinătate sau se află temporar în străinătate, dar sunt cercetate în România pentru săvârșirea unor infracțiuni, acestea din urmă neavând posibilitatea de a beneficia de toate garanțiile procesuale prevăzute de lege.

Este încălcat și dreptul la un proces echitabil, prin îngrădirea dreptului persoanei care locuiește/se află în străinătate de a se apăra pe baza declarațiilor proprii date în fața organului de urmărire penală sau a judecătorului.

Totodată se instituie o prezumție de culpabilitate, situația inculpatului care locuiește/se află în străinătate fiind asimilată cu aceea a inculpatului care, deși citat, nu se prezintă în fața organului de urmărire penală.

În susținerea criticii de neconstituționalitate este invocată Decizia Curții Constituționale nr. 294/2002, prin care s-a constatat că dispoziția „sau nu locuiește în țară” din cuprinsul

art. 254 alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968 este neconstituțională.

Tribunalul Mureș — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este nefondată, deoarece prevederile art. 150 alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, care permit luarea măsurii arestării preventive față de un inculpat aflat în străinătate, fără ca acesta să fie în prealabil ascultat de procuror și de judecător se referă la o procedură specială, derogatorie de la dreptul comun, presupunând urgență, și care nu este compatibilă cu îndeplinirea tuturor formalităților de citare din străinătate a persoanei și de așteptare a ei pentru a fi audiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, în ceea ce privește dispozițiile art. 150 alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, apreciază că acestea trebuie interpretate în ansamblul art. 150, și nu în mod izolat, deoarece, potrivit dispozițiilor alin. 2 ale acestui articol de lege, în cazul în care inculpatul este dispărut, se află în străinătate ori se sustrage de la urmărire sau de la judecată, când mandatul a fost emis fără ascultarea inculpatului, acesta va fi ascultat imediat ce a fost prins ori s-a prezentat. Procedura arestării inculpatului, luată în conformitate cu dispozițiile legale, poate suferi anumite limitări date de imposibilitatea ascultării inculpatului care, prin ipoteză, este dispărut, se află în străinătate ori se sustrage de la urmărire sau de la judecată ori se află în una dintre situațiile prevăzute în art. 149¹ alin. 6.

Cu toate acestea, drepturile inculpatului sunt pe deplin realizate de ansamblul normelor procesuale, care îi sunt aplicabile, cu observarea, în special, a prevederilor art. 150 alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968, care obligă la ascultarea acestuia imediat ce a fost prins sau s-a prezentat la organele judiciare, fiind asigurat în acest fel exercițiul drepturilor constituționale și respectarea normelor fundamentale privind egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare. Invocă deciziile Curții Constituționale nr. 1.332 din 11 octombrie 2011 și nr. 594 din 8 noiembrie 2005.

Referitor la dispozițiile art. 237 alin. 4 din Codul de procedură penală din 1968, apreciază că acestea sunt în conformitate cu principiile cuprinse în Legea fundamentală. Faptul că inculpatul nu locuiește în țară nu creează o situație de discriminare față de persoanele având aceeași calitate și care locuiesc în țară și nici nu sunt de natură să afecteze dreptul la apărare, deoarece textul alin. 2 obligă organul de cercetare penală să depună toate diligențele în vederea anunțării inculpatului aflat în străinătate, pentru ca acesta să poată fi ascultat. Inculpatul aflat în străinătate beneficiază de toate drepturile și garanțiile prevăzute de Codul de procedură penală din 1968, normele legale în vigoare neconținând limitări ale exercițiului dreptului la apărare, accesului la justiție ori ale prezumției de nevinovăție.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale. Măsura arestării luată în condițiile și în cazurile prevăzute de lege nu lezează în niciun fel dreptul la apărare al inculpatului, câtă vreme acesta se bucură, la momentul punerii în executare a mandatului de arestare, de toate drepturile și garanțiile desfășurării unui proces echitabil. Legea nu îl consideră pe inculpat deja vinovat de săvârșirea infracțiunii — ceea ce nu este posibil de stabilit decât prin hotărârea judecătorească de condamnare, rămasă definitivă —, ci prevede numai condițiile pentru luarea măsurii arestării preventive a inculpatului, respectiv continuarea urmăririi și fără a-l asculta pe inculpat, când acesta este dispărut, se sustrage de la cercetare sau nu locuiește în țară. În plus, Convenția

pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale prevede la art. 5 posibilitatea arestării sau reținerii persoanei în vederea aducerii ei în fața autorității competente atunci când există motive verosimile de a bănuși că a săvârșit o infracțiune. În spiritul Convenției, prezumția de nevinovăție nu exclude arestarea preventivă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 150 alin. 1 și ale art. 237 alin. 4 din Codul de procedură penală din 1968, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 30 aprilie 1997, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins:

— art. 150 alin. 1: *„Măsura arestării inculpatului poate fi luată numai după ascultarea acestuia de către procuror și de către judecător, afară de cazul când inculpatul este dispărut, se află în străinătate ori se sustrage de la urmărire sau de la judecată ori se află în una dintre situațiile prevăzute în art. 149¹ alin. 6.”;*

— art. 237 alin. 4: *„Organul de cercetare penală va continua urmărirea și fără a-l asculta pe inculpat, când acesta este dispărut, se sustrage de la cercetare sau nu locuiește în țară.”*

Prevederile art. 149¹ alin. 6 din Codul de procedură penală la care textul art. 150 alin. (1) face trimitere au următorul cuprins: *„În cazul în care inculpatul se află în stare de reținere sau de arestare potrivit art. 146 și din cauza stării sănătății ori din cauză de forță majoră sau stare de necesitate nu poate fi adus în fața judecătorului, propunerea de arestare va fi examinată în lipsa inculpatului, în prezența apărătorului, căruia i se dă cuvântul pentru a formula concluzii.”*

Curtea observă că prevederile de lege criticate nu mai sunt în vigoare, acestea fiind abrogate potrivit art. 108 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013, lege care a intrat în vigoare la data de 1 februarie 2014. Totodată, Codul de procedură penală în vigoare nu păstrează soluțiile legislative criticate, acesta instituind prin art. 225 alin. (4) și art. 309 alin. (5) reguli privind audierea inculpatului cu prilejul soluționării propunerii de arestare preventivă în cursul urmăririi penale și punerii în mișcare a acțiunii penale.

Totodată, art. 4 din Legea nr. 255/2013 stabilește că *„Actele de procedură îndeplinite înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală, cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare la data îndeplinirii lor, rămân valabile, cu excepțiile prevăzute de prezenta lege.”*

De asemenea, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea Constituțională a reținut că sintagma *„în vigoare”* din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror

efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare.

În aceste condiții și având în vedere că în cauza dedusă judecătii și-au produs efectele prevederile art. 150 alin. 1 și art. 237 alin. 4 din Codul de procedură penală din 1968, Curtea reține că acestea constituie obiectul controlului de constituționalitate.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 16 — egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) — dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, art. 23 alin. (11) — prezumția de nevinovăție și art. 24 — dreptul la apărare, precum și dispozițiilor art. 14 pct. 3 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 150 alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prilej cu care instanța de contencios constituțional a statuat că acestea trebuie coroborate cu cele ale art. 150 alin. (2), potrivit cărora „În cazul în care inculpatul este dispărut, se află în străinătate ori se sustrage de la urmărire sau de la judecată, când mandatul a fost emis fără ascultarea inculpatului, acesta va fi ascultat imediat ce a fost prins ori s-a prezentat”, asigurându-se astfel exercitarea drepturilor prevăzute de art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3) și în art. 24 alin. (1) din Constituție (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 594 din 8 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.063 din 28 noiembrie 2005, și Decizia nr. 1.332 din 11 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 12 decembrie 2011).

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Distinct de acestea, Curtea reține că executarea mandatului de arestare diferă după cum inculpatul a fost prezent și ascultat la momentul dispunerii arestării. Astfel, când măsura arestării preventive a fost dispusă în lipsa inculpatului, organul de poliție procedează la arestarea persoanei arătate în mandat, conducând-o la judecătorul care a emis mandatul. Judecătorul îl audiază pe inculpat, iar dacă persoana arestată ridică obiecții, de exemplu, cu privire la conținutul mandatului în ceea ce privește temeiurile arestării, judecătorul fixează termen de judecată pentru soluționarea acestor obiecții. De asemenea, în cazul în care contactul cu organele judiciare nu a fost posibil, termenul pentru care s-a dispus arestarea preventivă curge de la data punerii în executare a mandatului, iar nu de la data emiterii mandatului. Pe cale de consecință, Curtea constată că prevederile de lege criticate nu creează o prezumție de vinovăție în sarcina inculpatului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Zoltan Boer în Dosarul nr. 4.418/102/2013 al Tribunalului Mureș — Secția penală și constată că prevederile art. 150 alin. 1 și ale art. 237 alin. 4 din Codul de procedură penală din 1968 sunt constituționale în raport de criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Mureș — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 februarie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Cât privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 237 alin. 4 din Codul de procedură penală din 1968, Curtea constată că nici aceasta nu poate fi reținută. Prevederile de lege criticate potrivit cărora „organul de cercetare penală va continua urmărirea și fără a-l asculta pe inculpat, când acesta este dispărut, se sustrage de la cercetare sau nu locuiește în țară” nu pot fi interpretate în sensul că exonerează organul de cercetare penală de obligația de a-l cita pe inculpat, cu prilejul continuării cercetării penale, în situația în care acesta nu locuiește în țară, de vreme ce art. 237 alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968 stabilește că: „Dacă procurorul a pus în mișcare acțiunea penală, organul de cercetare penală îl cheamă pe inculpat, îi comunică fapta pentru care este învinuit și îi dă explicații cu privire la drepturile și obligațiile pe care le are. Atunci când inculpatul nu locuiește în țară, organul de cercetare penală va ține seama, la fixarea termenului de prezentare în fața acestuia, de reglementările speciale privind asistența judiciară internațională în materie penală.”

În același timp, Curtea reține că, în vederea respectării dreptului la un proces echitabil, legea procesuală penală cuprinde prevederi clare privind citarea învinuitului/inculpatului care locuiește în străinătate. În acest sens, art. 177 alin. 8 și 8¹ din Codul de procedură penală din 1968 stabilește că: „Dacă învinuitul sau inculpatul locuiește în străinătate, citarea se face potrivit normelor de drept internațional penal aplicabile în relația cu statul solicitat, în condițiile legii. În absența unei asemenea norme sau în cazul în care instrumentul juridic internațional aplicabil o permite, citarea se face prin scrisoare recomandată. În acest caz, avizul de primire a scrisorii recomandate, semnat de destinatar, sau refuzul de primire a acesteia ține loc de dovadă a îndeplinirii procedurii de citare.”

La stabilirea termenului pentru înfățișarea învinuitului sau inculpatului aflat în străinătate, se ține seama de normele internaționale aplicabile în relația cu statul pe teritoriul căruia se află învinuitul sau inculpatul, iar în lipsa unor asemenea norme, de necesitatea ca citația în vederea înfățișării să fie primită cel mai târziu cu 40 de zile înainte de ziua stabilită pentru înfățișare.”

În aceste condiții, Curtea constată că normele procesual penale asigură inculpatului care nu locuiește în țară garanțiile necesare respectării dreptului la un proces echitabil, dreptului la apărare și respectă principiul egalității în drepturi.

În fine, invocarea Deciziei Curții Constituționale nr. 294 din 7 noiembrie 2002 nu are relevanță în cauza de față, de vreme ce, cu acel prilej, Curtea a constatat că dispoziția „sau nu locuiește în țară” din cuprinsul art. 254 alin. 1 din Codul de procedură penală este neconstituțională, deoarece permitea trimiterea în judecată fără ca inculpatului care locuiește în străinătate să îi fie prezentat materialul de urmărire penală.

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 69

din 11 februarie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, excepție ridicată de Grigore Ciprian Pericleanu în Dosarul nr. 1.344/36/2012 al Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 527D/2013 al Curții Constituționale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie, spre exemplu, Decizia nr. 210 din 29 aprilie 2013.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 216/CA din 12 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1.344/36/2012, **Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative.**

Excepția a fost ridicată de Grigore Ciprian Pericleanu într-o cauză având ca obiect contestația împotriva unui raport de evaluare emis de Agenția Națională de Integritate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că Agenția Națională de Integritate, prin atribuțiile care i-au fost conferite, a fost instituită, în afara cadrului constituțional, ca un organ administrativ cu veritabilă activitate jurisdicțională, subordonat Parlamentului. De asemenea, deși sunt funcționari publici și nu magistrați, inspectorii de integritate pot solicita informații necesare de la orice instituție și autoritate publică și pot dispune efectuarea de expertize, iar raportul de evaluare reprezintă un adevărat rechizitoriu. Prin raportul de evaluare, inspectorul de integritate analizează și decide, printr-un procedeu specific funcției de

judecată, dacă există sau nu un caz de incompatibilitate. Drept consecință a activității de cercetare, Agenția sesizează organul de urmărire penală dacă se constată că există probe sau indicii temeinice pentru săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală. Or, Agenția Națională de Integritate nu este un organ judecătoresc, iar activitățile de cercetare și constatare nu se pot încadra în modalitățile de exercitare a jurisdicțiilor speciale administrative, deoarece nu sunt facultative, ci obligatorii, contrar art. 21 alin. (4) din Constituție.

Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată întrucât Agenția Națională de Integritate nu realizează o activitate jurisdicțională, ci doar una de evaluare a unor situații în care se pot afla persoanele care au obligația declarării averii sau a intereselor acestora, cuprinse în categoriile reglementate de art. 1 alin. (1) din Legea nr. 176/2010. Prin urmare, nu este creat un organism jurisdicțional paralel, acesta neavând atributele conferite de lege pentru a derula o procedură jurisdicțională, fiind doar în prezența unei activități de evaluare realizate de o instituție publică ale cărei acte administrative, producătoare de efecte juridice, sunt atacabile pe calea contenciosului administrativ.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 204 din 29 aprilie 2013, și precizează că activitatea Agenției Naționale de Integritate se desfășoară pe baza unei proceduri administrative, este stabilită de lege și supusă controlului instanței judecătorești.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 1 alin. (3) din Legea nr. 176/2010 sunt constituționale. Invocă deciziile Curții Constituționale nr. 1.606 din 15 decembrie 2011 și nr. 663 din 26 iunie 2012, prin care s-a statuat că prevederile din Legea nr. 176/2010 nu mai conservă viciul de neconstituționalitate constatat de Curte prin Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010 referitor la art. 1—9 din Legea nr. 144/2007 referitoare la competența Agenției Naționale de Integritate de a efectua și întocmi acte de cercetare și de constatare referitoare la verificarea averilor, a conflictelor de interese și a incompatibilităților. Arată că Agenția Națională de Integritate desfășoară doar o activitate de evaluare a declarațiilor de avere, a datelor, a informațiilor și a modificărilor patrimoniale intervenite, a intereselor și a incompatibilităților pentru persoanele prevăzute de lege, fără a desfășura o activitate de judecată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1 alin. (3) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 2 septembrie 2010, având următorul cuprins: „*Activitatea de evaluare a declarațiilor de avere, a datelor, a informațiilor și a modificărilor patrimoniale intervenite, a intereselor și a incompatibilităților pentru persoanele prevăzute la alin. (1) și (2) se desfășoară în cadrul Agenției Naționale de Integritate, înființată prin Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, republicată, denumită în continuare Agenția. Pentru președintele și vicepreședintele Agenției, precum și pentru personalul acesteia, activitatea de evaluare a averii, a intereselor și a incompatibilităților se desfășoară în cadrul Consiliului Național de Integritate.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (4) referitor la principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, art. 21 alin. (4) privind jurisdicțiile speciale administrative, art. 116 alin. (2) privind organizarea organelor de specialitate, art. 126 alin. (1) referitor la realizarea justiției prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege și art. 147 alin. (1) privind deciziile Curții Constituționale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra constituționalității textelor criticate, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 1.606 din 15 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 106 din 9 februarie 2012, Decizia nr. 210 din 29 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 18 iunie 2013, Decizia nr. 311 din 13 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 1 august 2013, Decizia nr. 316 din 18 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 520 din 20 august 2013, Decizia nr. 515 din 12 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 27 ianuarie 2014, și Decizia nr. 555 din 17 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 25 februarie 2014).

Astfel, Curtea a reținut că Agenția Națională de Integritate desfășoară doar o activitate de evaluare a declarațiilor de avere,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Grigore Ciprian Pericleanu în Dosarul nr. 1.344/36/2012 al Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 1 alin. (3) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 februarie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

a datelor, a informațiilor și a modificărilor patrimoniale intervenite, a intereselor și a incompatibilităților pentru persoanele prevăzute de lege, fără a desfășura o activitate de judecată, în sensul celor constatate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 5 mai 2010.

Curtea a constatat că funcția jurisdicțională se caracterizează prin instituirea puterii organului de jurisdicție de a soluționa printr-o hotărâre investită cu autoritate de lucru judecat un conflict cu privire la întinderea unor drepturi subiective și de a dispune, în condițiile legii, măsuri restrictive. Această funcție se circumscrie activității jurisdicționale propriu-zise, care se exercită numai la cerere în cadrul unei proceduri formale caracterizate prin publicitate, contradictorialitate și oralitate.

Prin urmare, având în vedere aceste elemente, Curtea a constatat că Agenția Națională de Integritate nu desfășoară o activitate de jurisdicție, ci una administrativă, întrucât aceasta se realizează și din oficiu în cadrul unei proceduri lipsite de publicitate, oralitate și contradictorialitate, și deoarece în competența sa nu intră soluționarea unor cazuri litigioase și nici sancționarea încălcărilor de lege. Totodată, Curtea a subliniat faptul că Agenția Națională de Integritate nu pronunță hotărâri investite cu autoritate de lucru judecat, ci întocmește rapoarte care se concretizează în evaluări ale unor fapte ori situații cu semnificație juridică a căror finalitate conferă dreptul de sesizare a instanțelor de judecată sau, după caz, a altor autorități și instituții competente în vederea dispunerii măsurilor prevăzute de lege.

De asemenea, Curtea a constatat că nu poate fi primită nici critica referitoare la compararea raportului de evaluare întocmit de inspectorul de integritate cu rechizitoriul, deoarece acest din urmă act produce efecte juridice față de un cetățean învinuit/inculpat într-o cauză, legitimând luarea unui set de măsuri restrictive. În plus, raportul inspectorului de integritate poate fi contestat în fața instanței de contencios administrativ competente.

Totodată, prin Decizia nr. 1.606 din 15 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 106 din 9 februarie 2012, Curtea a reținut că dispozițiile art. 1 alin. (3) din Legea nr. 176/2010 nu retroactivează, ele aplicându-se doar începând cu data de 5 septembrie 2010, data intrării în vigoare a Legii nr. 176/2010, motiv pentru care nu poate fi reținută nici pretinsa încălcare, prin textul de lege criticat, a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În sfârșit, Curtea constată că, în raport cu criticile formulate, prevederile de lege supuse controlului de constituționalitate nu contravin celorlalte dispoziții din Legea fundamentală invocate.

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL DEZVOLTĂRII REGIONALE
ȘI ADMINISTRAȚIEI PUBLICE
Nr. 494 din 8 aprilie 2014

MINISTERUL FONDURILOR EUROPENE
Nr. 179 din 10 aprilie 2014

ORDIN

privind modificarea Ordinului ministrului administrației și internelor și al ministrului afacerilor europene nr. 185/744/2012 pentru aprobarea versiunii a V-a a Documentului-cadru de implementare a Programului operațional „Dezvoltarea capacității administrative 2007—2013”

Având în vedere Decizia Comisiei Europene C(2007)5.748 de adoptare a Programului operațional „Dezvoltarea Capacității Administrative 2007—2013” de ajutor comunitar din partea Fondului Social European în conformitate cu obiectivul „Convergență” în România, modificată prin Decizia Comisiei C(2012)1.973,

ținând cont de prevederile art. 2 și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2012 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 8 pct. 18 și al art. 17 pct. 6 din Hotărârea Guvernului nr. 457/2008 privind cadrul instituțional de coordonare și de gestionare a instrumentelor structurale, cu modificările și completările ulterioare, al art. 12 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 1/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, cu modificările ulterioare, și al art. 8 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 43/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Fondurilor Europene, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, și ministrul fondurilor europene emit următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului administrației și internelor și al ministrului afacerilor europene nr. 185/744/2012 pentru aprobarea versiunii a V-a a Documentului-cadru de implementare a Programului operațional „Dezvoltarea capacității administrative 2007—2013”, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 595 și 595 bis din 20 august 2012, se modifică după cum urmează:

1. În anexă, la capitolul II.3.1 „Domeniul major de intervenție 3.1 — Sprijin pentru implementarea, managementul general și evaluarea PO DCA și pentru pregătirea următorului exercițiu de programare”, punctul II.3.1.7 „Dimensiunea finanțării acordate”, poziția „Valoarea totală a proiectelor (lei)” va avea următorul cuprins:

Valoarea totală a proiectelor (lei)	240.000 — 35.000.000”
-------------------------------------	-----------------------

2. În anexă, la capitolul II.3.2. „Domeniul major de intervenție 3.2 — Sprijin pentru activitățile de comunicare și de promovare ale PO DCA”, punctul II.3.2.7 „Dimensiunea finanțării acordate”, poziția „Valoarea totală a proiectelor (lei)” va avea următorul cuprins:

„Valoarea totală a proiectelor (lei)	4.000 — 10.000.000”
--------------------------------------	---------------------

3. În tot cuprinsul ordinului, sintagma „Ministerul Administrației și Internelor” se înlocuiește cu sintagma „Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice”, iar sintagma „Ministerul Afacerilor Europene” se înlocuiește cu sintagma „Ministerul Fondurilor Europene”.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,
Shhaideh Sevil,
secretar de stat

Ministrul fondurilor europene,
Eugen Orlando Teodorovici

MINISTERUL CULTURII

ORDIN
pentru acreditarea Muzeului Național al Satului
„Dimitrie Gusti”

În temeiul dispozițiilor art. 18 alin. (4) din Legea muzeelor și a colecțiilor publice nr. 311/2003, republicată,

în conformitate cu prevederile art. 12 din Criteriile și normele de acreditare a muzeelor și a colecțiilor publice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.057/2007,

în temeiul prevederilor art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

în baza Hotărârii Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor nr. 228 din 25 februarie 2014,

viceprim-ministrul, ministrul culturii, emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se acreditează Muzeul Național al Satului „Dimitrie Gusti” din București.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul culturii,
Kelemen Hunor

București, 2 aprilie 2014.
Nr. 2.193.

MINISTERUL CULTURII

ORDIN
pentru acreditarea Muzeului Național al Carpaților Răsăriteni

În temeiul dispozițiilor art. 18 alin. (4) din Legea muzeelor și a colecțiilor publice nr. 311/2003, republicată,

în conformitate cu prevederile art. 12 din Criteriile și normele de acreditare a muzeelor și a colecțiilor publice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.057/2007,

în temeiul prevederilor art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

în baza Hotărârii Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor nr. 3.769 din 25 februarie 2014,

viceprim-ministrul, ministrul culturii, emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se acreditează Muzeul Național al Carpaților Răsăriteni.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul culturii,
Kelemen Hunor

București, 2 aprilie 2014.
Nr. 2.194.

MINISTERUL CULTURII

ORDIN**pentru acreditarea Complexului Muzeal Național „Moldova”**

În temeiul dispozițiilor art. 18 alin. (4) din Legea muzeelor și a colecțiilor publice nr. 311/2003, republicată,

în conformitate cu prevederile art. 12 din Criteriile și normele de acreditare a muzeelor și a colecțiilor publice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.057/2007,

în temeiul prevederilor art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

în baza Hotărârii Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor nr. 3.645 din 25 martie 2014,

viceprim-ministrul, ministrul culturii, emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se acreditează Complexul Muzeal Național „Moldova” din Iași.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul culturii,
Kelemen Hunor

București, 2 aprilie 2014.
Nr. 2.195.

MINISTERUL CULTURII

ORDIN**pentru acreditarea Muzeului de Artă Cluj-Napoca**

În temeiul dispozițiilor art. 18 alin. (4) din Legea muzeelor și a colecțiilor publice nr. 311/2003, republicată,

în conformitate cu prevederile art. 12 din Criteriile și normele de acreditare a muzeelor și a colecțiilor publice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.057/2007,

în temeiul prevederilor art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

în baza Hotărârii Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor nr. 432 din 25 februarie 2014,

viceprim-ministrul, ministrul culturii, emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se acreditează Muzeul de Artă Cluj-Napoca.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul culturii,
Kelemen Hunor

București, 2 aprilie 2014.
Nr. 2.196.

MINISTERUL CULTURII

ORDIN
pentru acreditarea Muzeului Național Bran

În temeiul dispozițiilor art. 18 alin. (4) din Legea muzeelor și a colecțiilor publice nr. 311/2003, republicată,

în conformitate cu prevederile art. 12 din Criteriile și normele de acreditare a muzeelor și a colecțiilor publice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.057/2007,

în temeiul prevederilor art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

în baza Hotărârii Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor nr. 3.717 din 25 februarie 2014,

viceprim-ministrul, ministrul culturii, emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se acreditează Muzeul Național Bran.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul culturii,

Kelemen Hunor

București, 2 aprilie 2014.

Nr. 2.197.

MINISTERUL CULTURII

ORDIN
pentru acreditarea Muzeului „Sfântul Nicodim”

În temeiul dispozițiilor art. 18 alin. (4) din Legea muzeelor și a colecțiilor publice nr. 311/2003, republicată,

în conformitate cu prevederile art. 12 din Criteriile și normele de acreditare a muzeelor și a colecțiilor publice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.057/2007,

în temeiul prevederilor art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

în baza Hotărârii Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor nr. 428 din 25 februarie 2014,

viceprim-ministrul, ministrul culturii, emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se acreditează Muzeul „Sfântul Nicodim” din Craiova.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul culturii,

Kelemen Hunor

București, 2 aprilie 2014.

Nr. 2.198.

MINISTERUL CULTURII

ORDIN**privind clasarea în Lista monumentelor istorice, categoria sit, grupa valorică A, a sitului arheologic „Mănăstirea Bizere” — punct Fântâna Turcului din extravilanul comunei Frumușeni, județul Arad**

Având în vedere Referatul nr. 4.016/2013 din 14 februarie 2014 de aprobare a proiectului de ordin al ministrului culturii de clasare în Lista monumentelor istorice, categoria sit, grupa valorică A, a sitului arheologic „Mănăstirea Bizere” — punct Fântâna Turcului din extravilanul comunei Frumușeni, județul Arad,

în conformitate cu dispozițiile art. 33 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 13 pct. 2 lit. e) și ale art. 16 alin. (2) și (3) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul culturii, emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) „Mănăstirea Bizere” din extravilanul comunei Frumușeni, județul Arad, se clasează monument istoric în categoria sit, grupa valorică „A”, cu codul în Lista monumentelor istorice AR-I-m-A-21088.

(2) Coordonatele punctelor de contur ale zonei de protecție a monumentului istoric sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul culturii,
Kelemen Hunor

București, 2 aprilie 2014.
Nr. 2.199.

ANEXĂ

Zona de protecție a sitului arheologic „Mănăstirea Bizere” din extravilanul comunei Frumușeni, județul Arad

Coordonatele punctelor de contur

Coordonate stereo 70		
Nr. pct.	X m	Y m
1.	518504.794	227911.259
2.	518601.494	227933.420
3.	518533.623	228107401
4.	518492.168	228101.813
5.	518412.642	228110.832

Coordonate stereo 70		
Nr. pct.	X m	Y m
6.	518332.625	228111.892
7.	518362.290	227967.410
8.	518379.509	227884.255
9.	518455.718	227900.307
10.	518500.889	227910.448

MINISTERUL CULTURII

ORDIN**privind clasarea în Lista monumentelor istorice, categoria monument, grupa valorică B, a „Palatului Poștelor” din municipiul Sibiu, Str. Mitropoliei nr. 14, județul Sibiu**

Având în vedere Referatul nr. 4.015/2010 din 14 februarie 2014 de aprobare a proiectului de ordin al ministrului culturii de clasare în Lista monumentelor istorice, categoria monument, grupa valorică B, a „Palatului Poștelor” din municipiul Sibiu, Str. Mitropoliei nr. 14, județul Sibiu,

în conformitate cu dispozițiile art. 33 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 13 pct. 2 lit. a) și ale art. 16 alin. (2) și (3) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul culturii, emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) „Palatul Poștelor” din municipiul Sibiu, Str. Mitropoliei nr. 14, județul Sibiu, se clasează monument istoric în categoria monument, grupa valorică „B”, cu codul în Lista monumentelor istorice SB-II-m-B-21087.

(2) Coordonatele punctelor de contur ale zonei de protecție a monumentului istoric sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul culturii,
Kelemen Hunor

București, 2 aprilie 2014.
Nr. 2.200.

ANEXĂ

Zona de protecție „Palatul Poștelor” din municipiul Sibiu, Str. Mitropoliei nr. 14, județul Sibiu

Coordonatele punctelor de contur

Coordonate stereo 70		
Nr. pct.	X m	Y m
1.	434094,57	477791,06
2.	434122,38	477756,74
3.	434056,45	477690,80
4.	434049,62	477691,22
5.	434007,38	477609,11
6.	433973,36	477553,35
7.	433896,50	477481,50

Coordonate stereo 70		
Nr. pct.	X m	Y m
8.	433749,85	477645,48
9.	433756,69	477683,64
10.	433790,14	477711,66
11.	433800,32	477781,22
12.	433813,00	477806,87
13.	433853,57	477847,15
14.	433942,09	477893,99
15.	434003,98	477849,10

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

NORMĂ

pentru modificarea și completarea Normei nr. 11/2007 privind auditorul financiar pentru fondurile de pensii administrate privat și administratorii acestora

Având în vedere prevederile art. 51 alin. (4)—(6) și ale art. 105—110 din Legea nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în baza dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. c) și d), art. 3 alin. (1) lit. b), art. 5 lit. c), art. 6 alin. (1) și (2) și ale art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor art. 24 lit. o) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2005 privind înființarea, organizarea și funcționarea Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 313/2005, cu modificările și completările ulterioare,

în urma deliberărilor din ședința Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din data de 26 martie 2014,

Consiliul Autorității de Supraveghere Financiară emite următoarea normă:

Art. I. — Norma nr. 11/2007 privind auditorul financiar pentru fondurile de pensii administrate privat și administratorii acestora, aprobată prin Hotărârea Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private nr. 32/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 288 din 2 mai 2007, cu modificările și

completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — Prezenta normă reglementează procedura de acordare și retragere a avizului auditorului financiar pentru

fondurile de pensii administrate privat și administratorii acestora.”

2. La articolul 14 alineatul (2) litera f), după punctul (iii) se introduc două noi puncte, punctele (iv) și (v), cu următorul cuprins:

„(iv) calculul și evidența comisioanelor privind activitatea de marketing;

(v) calculul și evidența veniturilor administratorului constituite conform art. 85 din Lege;”.

3. La articolul 14 alineatul (3), litera g) se modifică și va avea următorul cuprins:

„g) o referire cu privire la respectarea prevederilor legale care vizează:

- (i) calculul, convertirea și evidența contribuțiilor individuale ale participanților la fondurile de pensii administrate privat;
- (ii) calculul și evidența comisionului constituit conform prevederilor art. 86 alin. (1) din Lege;
- (iii) calculul și evidența activelor fondurilor de pensii administrate privat, inclusiv a dividendelor de încasat;
- (iv) calculul și evidența operațiunilor de încasări și plăți efectuate prin conturile fondului de pensii administrat privat;
- (v) calculul și evidența transferurilor participanților între fondurile de pensii administrate privat;

(vi) calculul și evidența utilizării activului personal net al participantului la un fond de pensii privat, în caz de invaliditate și în caz de deces;

(vii) calculul și evidența provizioanelor tehnice constituite de administrator, categoriile de active admise să acopere provizioanele tehnice ale administratorului constituite de administrator, precum și regulile de diversificare pentru activele admise să acopere provizioanele tehnice constituite de administrator;

(viii) calculul și evidența garanției minime pentru fiecare participant al fondului de pensii private, prevăzute la art. 135 alin. (2) din Lege;”.

4. Titlul capitolului IV se modifică și va avea următorul cuprins:

**„CAPITOLUL IV
Răspunderea juridică”**

5. După articolul 21 se introduce un nou articol, articolul 22, cu următorul cuprins:

„Art. 22. — Perioada de auditare a unui administrator, respectiv a unui fond de pensii administrat privat de către același auditor financiar este de maximum 5 ani.”

Art. II. — Prevederile prezentei norme se aplică începând cu raportul de audit aferent exercițiului financiar 2014.

Prim-vicepreședintele Autorității de Supraveghere Financiară,

Daniel Dăianu

București, 16 aprilie 2014.

Nr. 7.

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

N O R M Ă

pentru modificarea și completarea Normei nr. 8/2006 privind auditorul financiar pentru fondurile de pensii facultative

În baza prevederilor art. 15 alin. (7) și (8), art. 35, art. 81 alin. (2) și (3) și ale art. 83 lit. d) din Legea nr. 204/2006 privind pensiile facultative, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 2 alin. (1) lit. c) și d), art. 3 alin. (1) lit. b), art. 5 lit. c), art. 6 alin. (1) și (2) și ale art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor art. 24 lit. o) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2005 privind înființarea, organizarea și funcționarea Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 313/2005, cu modificările și completările ulterioare,

în urma deliberărilor din ședința Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din data de 26 martie 2014,

Consiliul Autorității de Supraveghere Financiară emite următoarea normă:

Art. I. — Norma nr. 8/2006 privind auditorul financiar pentru fondurile de pensii facultative, aprobată prin Hotărârea Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private nr. 20/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 784 din 15 septembrie 2006, cu completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. După articolul 12 se introduce un nou articol, articolul 121, cu următorul cuprins:

„Art. 121. — Auditorul financiar va efectua auditul financiar al situațiilor financiare anuale ale fondurilor de pensii facultative, cu respectarea standardelor internaționale de audit adoptate de Camera Auditorilor Financiară din România.”

2. La articolul 13 alineatul (1), literele f)—h) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„f) o referire cu privire la aspectele asupra cărora auditorii financiari atrag atenția printr-un paragraf distinct, fără ca opinia de audit să fie cu rezerve;

g) o referire cu privire la gradul de conformitate a raportului administratorului cu situațiile financiare anuale pentru același exercițiu financiar;

h) o referire cu privire la respectarea prevederilor legale în ceea ce privește:

- (i) calculul, convertirea și evidența contribuțiilor individuale ale participanților la fondurile de pensii facultative;
- (ii) calculul și evidența comisionului constituit conform art. 92 alin. (2) din Lege;
- (iii) calculul și evidența activelor fondurilor de pensii facultative, inclusiv a dividendelor de încasat;
- (iv) calculul și evidența operațiunilor de încasări și plăți efectuate prin conturile fondurilor de pensii facultative;
- (v) calculul și evidența transferurilor participanților între fondurile de pensii facultative;
- (vi) calculul și evidența utilizării activului personal net al participantului la un fond de pensii facultative, în caz de invaliditate și în caz de deces;
- (vii) calculul și evidența rezervelor tehnice ale fondului de pensii facultative, precum și a categoriilor de active admise să acopere rezervele tehnice și regulile de dispersie a plasamentelor.”.

3. La articolul 13 alineatul (1), litera i) se abrogă.

4. La articolul 13 alineatul (1), litera j) se modifică și va avea următorul cuprins:

„j) o referire cu privire la practicile și procedurile controlului și auditului intern al administratorului, precum și eventualele deficiențe constatate și recomandările făcute pentru remedierea acestora. Această precizare, cuprinsă în raportul de audit, trebuie înaintată administratorului printr-un document separat de opinia de audit, denumit «Scrisoare către conducerea societății».”

5. După articolul 13 se introduce un nou articol, articolul 13¹, cu următorul cuprins:

„Art. 13¹. — Auditorul financiar este obligat să respecte prevederile Codului etic pentru auditorii profesioniști, adoptat de Camera Auditorilor Financiari din România.”

6. Titlul capitolului VII se modifică și va avea următorul cuprins:

**„CAPITOLUL VII
Răspunderea juridică”**

7. Articolul 21 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 21. — Perioada de auditare a unui administrator, respectiv a unui fond de pensii facultative de către același auditor financiar este de maximum 5 ani.”

Art. II. — Prevederile prezentei norme se aplică începând cu raportul de audit aferent exercițiului financiar 2014.

Prim-vicepreședintele Autorității de Supraveghere Financiară,

Daniel Dăianu

București, 16 aprilie 2014.

Nr. 8.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 805330